

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania A. S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.
o objęcie ubezpieczeniami społecznymi,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 20 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 marca 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 23 marca 2016 r. oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 25 września 2015 r., którym oddalono odwołanie A. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 6 czerwca 2014 r., stwierdzającej, że nie podlega on jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą ubezpieczeniom społecznym od 17 listopada 2009 r.

Odwołujący się wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i zarzucając naruszenie art. 6 k.c. w związku z art. 230 k.p.c. i art. 382 k.p.c. oraz art. 13 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W skardze znajduje się wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że jest oczywiście uzasadniona oraz ze względu na konieczność „poddania

weryfikacji właściwego zdefiniowania przez sąd określenia prowadzenie działalności pozarolniczej”, a także z uwagi „na wynikłą w sprawie kwestię wykładni definicji „prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi w niniejszej sprawie do rozpoznania nie zawiera zaś żadnych argumentów na poparcie twierdzenia o jej oczywistej zasadności, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16

września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Nie spełnia tego wymagania stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona „gdyż Sąd odwoławczy akceptując rozstrzygnięcie sądu I instancji naruszył jedną z podstawowych zasad postępowania dowodowego – zasadę rozkładu ciężaru dowodu. Skoro bowiem strona przeciwna nie zakwestionowała dowodu przedłożonego przez wnioskodawcę, nie musiała dodatkowo udowadniać, że to co jest w dokumencie zawarte jest prawdziwe, skoro dopełniało treść pozostałego materiału dowodowego”. Z takiego stwierdzenia nie wynika bowiem nawet to, jakiego dowodu ono dotyczy, a tym bardziej, jaki przepis prawa miał doznać naruszenia i na czym konkretnie to naruszenie miałyby polegać.

Nie ma też podstaw do przyjęcia, że wykazana została potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej z uwagi „na wynikłą w sprawie kwestię wykładni definicji „prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej wyłaniającej się z treści art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych”. Jeżeli bowiem skarżącemu chodzi o przesłankę „przedsądu”, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., to oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, czy postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07). Skarżącego obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, czy postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08). Z pewnością za taką argumentację nie można zaś uznać jedynych faktycznie w tym zakresie stwierdzeń zawartych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, że

„pojawia się wątpliwość, czy fakty wskazujące na jakąkolwiek aktywność przedsiębiorcy pomimo informacji o faktycznym niewykonywaniu działalności mogą przesądzić o nieobjęciu go ubezpieczeniem – dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazuje na konieczność zwrócenia uwagi na to, czy faktyczne niewykonywanie działalności oznacza jej zaprzestanie, w sytuacji gdy z okoliczności sprawy wynika, iż wnioskodawca poszukiwał kontrahentów, utrzymywał kontakty telefoniczne”.

Konieczność „poddania weryfikacji właściwego zdefiniowania przez sąd określenia prowadzenie działalności pozarolniczej wyrażonego w art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych” nie jest zaś w myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c. żadną z przesłanek warunkujących przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.